

БАТЬКО І ДВА СИНИ ПАНКРАТЧЕНКИ.
(Казочка без жартів.)

На роздоріжжі камінь. На камені, розхристаний, з підбитим оком, сидить задуманий Панкратченко-батько. З розпухлого носа тече червона юшка. Стоять над ним, як два дубки, насуплені сини Панкратченки.

А оддалік, над ставом, на вербі дражливе таке: Ку-ку!

— Ні, я вже більш не можу! — очнувшись, стогне батько. — Чи ж ми не Панкратченки, про яких написано й в газетах?

— Панкратченки! — зітхає старший.

— Панкратченки! — аж стогне менший.

— Рушаймо ж світ-за-очі й самі собі збудуєм хату!

— Рушаймо! — прошептав менший.

— Рушаймо! — гукнув старший.

Підвівсь старий Панкратченко, розправив плечі, по травці походить:

— Справимо нового міцного воза, купимо воли, накладемо сіна...

— Справимо! Купимо! — озвались обоє разом.

— Один воли поганяти буде, а другий — за возом іззаду йтиме... щоб сіно не губилось... а я, по старості, полежу вже на возі...

— Не буду! — сердито буркнув менший.

— Не хочу! — крізь зуби процідив і старший.

— Що!? А як би ви хотіли?

— Лежати на сіні! — рішуче одрубав молодший.

— На возі! — додав уже старший.

— А, так! Нехай же мордують вас Панкратенки, нехай живцем їдять Панкратюки! А я вже якось поїду й сам.

— Не поїдеш! — глянув з під лоба старший.

— Не пустимо! — стискує кулаки молодший.

— Як?... То ви сучі сини проти рідного батька? — хватає старшого за чуба.

— Не пустимо! — хапаючи батька за горло, левом реве менший.

І покотились...

Хмарою здіймається над шляхом пилюга...

Качається з ревом, щось чорне й страшне по битій дорозі...

А вгорі душиться голодною слиною: Кра-кра!!! Вже й сонце сідає, качається, зціпившись, неподатливий батько з синами... І ходить за ними з пужалном чужий, проїзжий панок.

— Так не хочете? — репетує він сердито — Ні? Так злазьте ж із воза... усі!

І залопотіло замашне пужално по запорошених спинах.

Схопились. Сопуть і задкують, наставляючи проти панка перелякані руки.

— А тепер хоч скаржитесь на мене і в «Українські Вісті»! — радить панок, затикаючи пужално за червоний, міцно замотаний пояс.

І не Мартин, і не Задека
„Іжак“ сам бачив це здалека.

The article in the column left is entitled "The Father And Two Sons Pankratchenky".

"Pankratchenky" is a name given by the author of a satire that recently appeared in the press to a family of people whose members are characterized by unwillingness to give in and a stubborn wish to predominate. In a ludicrous manner they refuse to do something just because it was suggested by some one else and are prepared to quarrel and even to fight about plans an ideas rather than to agree and build something up together. The satire holds to ridicule, in a humorous and very witty manner, the overaccentuated individualism as an enemy of harmony and concord, and tries to drive home the advantages of agreeing and giving in.

The article here is sort of a refrain to it showing two grown up sons ready to fight their own father developing plans for the future.

The three sketches below mock such intolerance carried beyond the family-bounds.

ПАНКРАТЧЕНКИ:

В МАСШТАБІ МІЖНАРОДНОМУ,

В МАСШТАБІ Д П

В МАСШТАБІ УКРАЇНСЬКОМУ

USA-Zone

„Заборона друку“.
 (Мюнхен). — Відділ контролю при Американському Війську нагадує, що друкування часописів, книжок тощо без його дозволу є заборонено.
 31.VIII.1946.

In the future only such publications will be printed which have been recommended by the Educational Department and licensed by the Military Government.

ЗУСТРІЧ

MEETING A PAL

Я стояв у трамваї між гарненькими причепуреними панночками. Неначе магнітом стягали вони на себе загальну увагу. Несподівано я позаздрив їм і подумав:

— Чому я не панночка?... А зрештою... хто б мені заборонив бути тим, чим я не є? Я хочу!.. Переберусь, розфарбуюсь — і нехай хто мене розпізнає! Хто б мав мене контролювати? Перед ким здаватиму „матуру?“ Я ж на еміграції. Держави не маю, закону нашого теж немає... а чужі закони — мене не обходять.

Я вертівся. Очі перебігали з одної панночки на другу:

— Я вирішив... остаточно вирішив: я від завтра буду панночкою! Однак щось торкнулося мозку. Прислухався: „Держави не маю, закону нашого — теж немає, але совість людська, обов'язок перед громадою живе й там, де... де б ти не жив“.

Холодні шпильки кололи в п'яти. Відчув, що червонію, і — чим скоріш — геть з трамваю! Закрив очі, коли чую:

— Юрко, вітай мене! Я — письменник, я поет! —

— Ти? З якого часу? Ти ж слюсар.

— Е-ге! Був. А тепер... купив стиклостиль, папір маю, а думок... ти ж знаєш, на еміграції, як повітря. За ніч напишу, простиклостилію, а світанком піде на „літературний базар“.

— Славку, та тинечманів? Бійся Бога. Де ж твоя совість?

— Е-ге — совість! Я на еміграції, „панімаєш?“

СТРАШНІ «ПРОТИБОРИ»

(Присвячується високопарним письменникам-аматорам).

Тиждень тому, я бачив його ще веселим і, як завжди, дотепно-жартівливим. Вчора на ходу буркнув:
— Зайди, чекаю о десятій!

Сьогодні приходжу, стукаю в двері — мовчанка... Прислухаюсь, — ходить... Знову стукає, знову прислухаюсь — ходить, щось мурмоче...

Відчиняю двері без запрошення — стоїть в одній білизні і насторожено вдивляється в стіну.

— Що, — кажу — дохолостякувався?

Мовчить. Раптом хватає щось на стіні, затискає в жмені і підносить близьенько до очей, поволі розгинаючи пальці.

З під пальців вилітає муха і він лівою рукою ловить її на лету. Знову розгинає пальці і знову ловить її правою рукою. Кажу:

— Що це за інквізиція над найслабійшою істотою?

Тоді повернув бліде обличчя з виряченими блискучими очима і зляканим, хриплим голосом озвався:

I was standing in a tram-car amid a number of pretty girls. Like a magnet they attracted the eyes of the males. All of a sudden an envious thought struck me: "Why am I not a pretty girl,"... And then: "Well, who could forbid me to be what I am not? . . . I wish to! I am an emigrant; a country of our own we have none; our laws do not exist . . . and other people's laws have nothing to do with me" . . .

My eyes turned from one girl to the other. "I've made up my mind . . . definitely! I'll be a pretty girl to-morrow!" Then I dwelled on these thoughts: "No country of our own, no laws . . . but the conscience, the moral obligation towards the rest of mankind exists wherever I exist." I felt myself turning crimson and jumped out of the tram before it quite stopped.

The next instant a familiar voice hailed me: "Holloa, mate, show more regard for me, I am a poet now!"

— "You? Since when? You're a locksmith!"

— "Bah! — I was. But now . . . I bought a mimeograph, paper I've got, and as to thoughts, you know yourself, in the emigration there is no end to them? Overnight all is written and mimeographed and wanders to the »literary market« in the morning."

— "Say, my lad, are you all there? . . . Have fear of the lord! . . . Where are your morals?"

— "Eh, morals? I'm an amigrant; get that?"

— Їхня шанса! І цю шансу ніякі експіації не можуть змінити і нікому зголосити акцес...

Я задкую до дверей і залишаю їх напіввідчиненими.

Він підходить до мене, бере за краватку й шепче:

— Битва протиборів заквестіонованих груп, ініціонованих надрядними установами, вимагає квалітативної преси і вітальности українського духа...

— Семене, — кажу, — покинь дурня вдавати, мені немає часу, я заскочив на хвилинку!

Але він нахиляється до самого вуха й ковтаючи слину, ледве чутно шепче:

— Дефінітивно-в'язучі вимоги релятивно-вистарчальних часописів, до того ж реактивізація понадпартійної обичайности, ведуть до запалу орацій, до ігнорації і розгривки та до дефінітивної віддачі і вихови, тому, регабілітація збірної ментальности є в безпомильному дефінітивному високому регістрі і доказі правди про дефензивні заміри заквестіонованої чвірки... — і, відсапнувшись, вже голосно закінчив: — дефензивні заміри релятивної дефінітивности... О!!

Я пробую жартувати:

— Що це — світоглядний анімалізм чи анімальний світогляд у боротьбі з дефетизмом?

Але він затулив мені уста холодними, липкими пальцями, кішкою скочив до столу, схопив свіжий часопис і, тикаючи пальцем, показує:

„...Нація та її культура — це не тільки кількісна сума індивідуальних виявів, але й живий збірний тип. Інша річ, тип переходить етапи і в певних історичних моментах внутрі його відбувається битва протиборів на такому індивіди або групи через розірвання високому регістрі, що певні культурні й розсадження традиції спричинюють відмінення типу до повної невпізнаности...“

Я пробіг очима цей уривок і зрозумів, що мій жартівливий приятель на цей раз перевершив самого себе, і вже заспокоївшись, беру його за плече і прошу:

— Ну, годі, справді я не маю часу, щось є поважного?

Але приятель повільно присідає на підлогу стає на коліна і поквалливо, раз-пораз починає цілувати те місце часопису, яке тільки що мені показував; потім молитовно притискає часопис до грудей і зітхаючи, шепче:

— Битва протиборів до розірвання регістру, до розсадження, до відмінення, до... повної невпізнаности...

І з безумних очей покотилися сльози на його всміхнені бліді уста.

Я стрімголов вискочив за двері і побіг до лікарні.

Старий професор, — жива подоба Коха, слухаючи мене, співчутливо киває головою, потім зітхнувши, каже:

Дуже шкода, але я не маю вільних місць... У мене вже є кілька Ваших літераторів, але це є шизофренія — річ абсолютно безнадійна...

Повертаючись з лікарні, я з жахом зловив себе на думці про „розсадження“ страшних „протиборів“, а тут на лоб ще сіла муха; я підніс руку, щоб її зловити, але отямився і почав хреститись...

TERRIFIC "ANTICONTRAS"

(Deticated to grandiloquent amature-writes)

One week ago I saw him still jolly and, as usual, full of fun. Yesterday he just said in passing: "Call on me, expect you at ten!"

Today I come; knock at the door: — silence... I listen: — walks up and down. I knock again and listen again: — walks muttering something...

I open the door without being invited to: — stands, only his underwear on, and looks intently onto the wall. "Well", I say, "haven't you just about enough of leading a bachelor life?"

He gives no answer. Then with a swift movement he catches something on the wall, compresses his hand and holding it near to his eyes slowly unclenches the hand. From between his fingers a fly escapes and he catches it with his left hand again, slowly opens his palm and again catches the fly with his right hand!

"What's that?" I asked, an inquisition of a feeble entity.

At that he turned his pallid face with bulging and glistening eyes to me and said in a frightend, gruff voice: "That's their chance. And no torture can take away this chance of theirs, nor report of its everlasting preponderance..."

I retreat to the door and leave it half open, looking out for immediate signs of acute mania.

However, he comes quietly up to me, takes me by the necktie and whispers:

"The fight of the "anticontras" of the questionable groups inaugurated by the superorder institutions calls for quality-proof press and an elevation of the Ukrainian spirit..."

"Steve," say I, "leave off playing the fool! I have no time... just popped in for a minute!"

But he leans to my very ear and gulping audibly for excitement whispers very low: "The definitely binding demands of the relatively suffising papers in addition to the reactivation of the overparry-habituality lead to the promulgation of oration, to ignorance and to a difinitive abondon and intermediate seclusion of the four in question", and taking a breath, finishes this comprehensible passage as follows in a loud assertive voice: "to an intermediate seclusion of the exclusively relative prognostication... See!"

I try to joke:

„What ist that: an abnormal conception, or a conceptual abnormality in opposing self-abnegation.“

Yet, he covered my mouth with his cold, wet hand, sprang like a cat to the table, grabbed a fresh newspaper and, pointing with his finger, showed me literally the following:

"A nation and its culture — ist not only a quantitative sum of individual presences, but also a live collective type. It is another thing when a type undergoes stages and at certain historic times a fight of anticontras takes place inside it or in a group owing to a disconnection of a high register that certain cultural and transeunt traditions cause a change of the type up to a complete non-recognizeability..."

I ran with my eye through that passage and suddenly believed that this time my over-jolly chum outdid himself, and, with a sigh of great relief, put my hand onto his shoulder saying:

"Well, you foolish old Steve, you can't help it, I suppose, but now enough, really I have no time, there is something very important to talk over..."

(Continued on page 9)

Від веселого до сумного

FROM GAIETY TO SORROW

(AN ILLUSTRATED STORY)

— You've no idea 'ow unnerved I feels, old boy, a-swimmin' i' me own sweat when I come to meself.
— It's 'bout the same wi' me, conrade: I too, I've had dreams as how we two alon' wi' Peter Brown just afore you could ha' said Jack Robinson there was a poor 'ead knocked 'bout i' no time suthin' dreadful.
— Shockin'! Wot d'ye think o' it?
— P'r'aps them labor-ofis fellers are wantin' us f...
— I feels that way mesel' at times.

Нудьга їх з'єднала, нудьга і веде
Ще ця трійка не знає куди вона йде
— Бо сам собі пан!

В кіно — іще рано... аж тут самогон,
Дешевий і гарний, не спирт, а вогонь
— „Дайош“ ресторан!

— Вас... вас?— під
Швайнерайн! Над
— I

Які там гемюзи та штамп-геріхти?
Хай коні — не люде, їдять їх до крихти!
— Ми маєм своє!

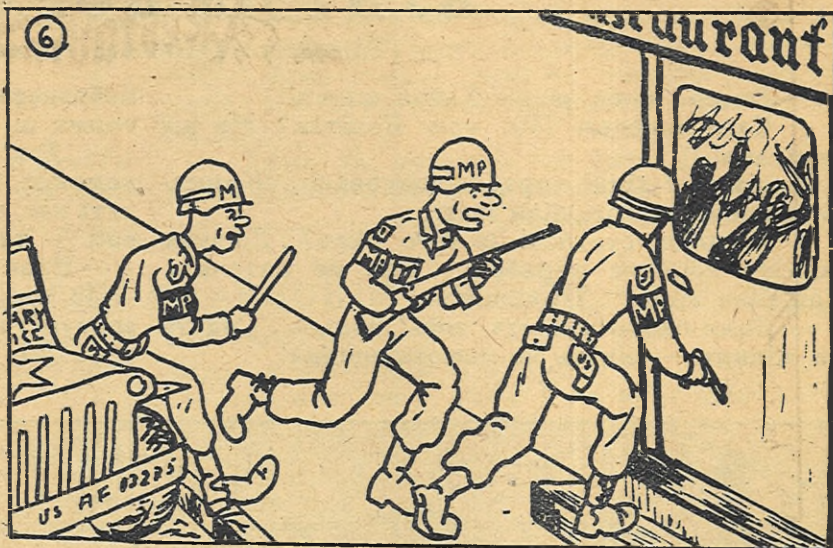
Що далі було — са
Бодай і не чути, б

МНОГО ОДИН... ЛІТР

THERE IS ONLY ONE... LITRE
(ATED DREAM)

oy. Such a 'arrowing dreem I sees last night. Was
el'. Wot could it ha' meant?
suffers from them bad dreams. Th' other day I
popped into a pub' to 'ave a pint o' beer, an'
as a crowd o' guys fightin' us. You've got your
ul, and 'ad to be took to a horsepital.

or some darned work agin?!

Війна почалася... не в полі — в корчмі!
Гула і тряслася... аж тут і МП'ї!
— Гераус, штатенльос!

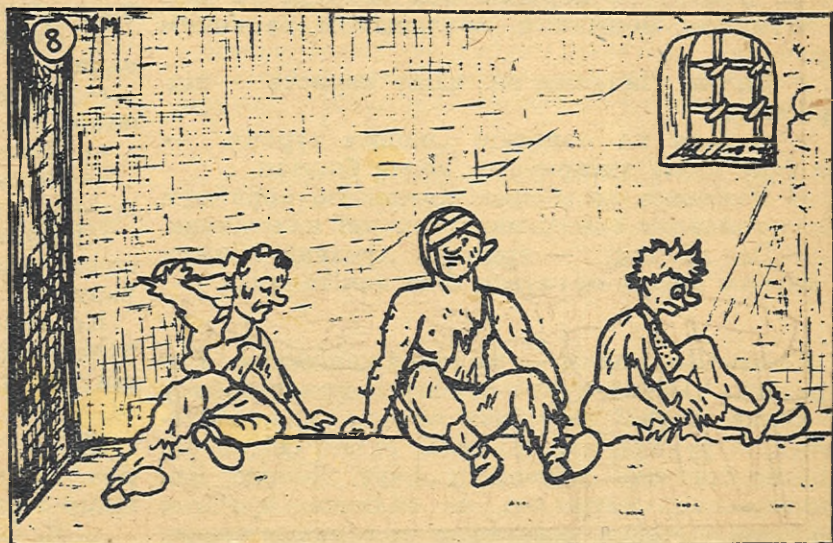
водиться німець,
те ще й чужинець!
Не діло твоє!

Хоч жертв і немає, та є напівтрупи,
МП'ї їх складає, як дрова, на купу
— Догулялись!

ми подивіться
одай і не сниться!
— SOS!

Проспалися „люди“ і... знову нудьга!
І що з того буде?— Тріщить голова...
— Попались!...

БУНТ НА КОРАБЛІ

(Епізод із фільмового сценарія.)

Де згода в сімействі,
Там мир і тишина...

Пісня.

— Тепер наше взяло! Гайда хлопці!
— Самі поведем. Що нам Капітан? Ми всі капітани!

У другому кінці корабля здивовано, пожимаючи плечима, гомоніли інші:

— Як могло статись! До чого дійде?... До яких берегів допливе корабель? Нас не питали!... Капітана немає... Неможливо!

— Вони скоро кінчать свій „похід“... Сядуть на мілину — підуть на самознищення!

небезпека і незадоволення дивляться чорними очима на нас, на всю команду.

— Так, пане капітанчику, зважте: хвилюється команда, не телеграфує, не добивається; роблять вас, пане капітанчику, нерішучим, не вольовим — тягучо-солодко прогугнявив мічман.

— Пане мічмане, забуваєте, що корабель веде у! До каюти долітав шум і гамір. Можна було зрозуміти:

— Цей капітанчик не пасує...

— Його не вмовиш, не купиш, не налякаєш!

— Він зневажає наші „шляхетні інтереси!“

— Він підпирає ціле море, а не нас!

— Вірно, пане боцмане!

— Геть такого капітанчика, за борт його!

— Боцману доручити кермо, цілий корабель!

Капітанчик огорнув холодним поглядом мічмана:

— Не корабель, а «ревія», бігме!

Двері до каюти відкрились з гуркотом. Першим влетів боцман:

— Здавай кінці!... Від всієї команди вимагаю: — в демісію! Наші інтереси для вас шумовиння! Ви, прошу пане, трус... не добиваєтесь... не підпираєте... туди треба вриватись, стукати по столі кулаком! — розпінившись, мов море, фиркав боцман.

— Так!.. Демісуюсь — почувся голос, мов з розбитої шклянки.

*

— Мої дорогі матроси! Команду перейняв наш дорогий боцман. Він поведе корабель мов холера — почувся солодкий голос мічмана.

— До діла, п-п-ро-шу! С-с-смач-н-ну кашу заварив — загикувато рипів кок.

— Пане боцмане! Говори, кричи, наказуй, кулаком по столі за «наш інтерес».

— Вірно!.. братику, підпирай!

— Згода! Підпираєтиму з усіх сил. Я ваш душею і грудьми. Будем робили..

Шумувала команда. Шум був дзвінкий і веселий. Святковий шум — «списали» ж і капітанчика.

Корабель ішов далі. Боцман-капітан з нетерпінням чекав берега, щасливої хвилини, коли він приставить себе перед адміралом.

*

Тихо і діловито. За столом людина в окулярах. Груді горять відзнаками. Ритм спокійної праці і раптом:

— Я, боцман, новий капітан «Ягельви», прошу любити і шанувати.. Я вимагаю — боцман стиснув кулак в кишені: - мій корабель, моя команда...

На кораблі ревіла буря. Розгнівані „матроси“ „списували“ з корабля Капітана — старого вовка великих походів і передавали кермо „в надійні руки“. Молодий матрос, який ще не покоштував „солоних вітрів і тропіків“, тремтячи, взявся за кермо, а вся команда на чолі з мічманом, боцманом-авральщиком та коком кричала:

— Валяй! Навалиш на нашу користь — підтримаєм.

— А коли не поведеш „нашим курсом“, — то таку кашу заварю... — додав боцман.

— Розійтись по місцям! Командую кораблем я! — гонорово сказав новоспечений капітанчик.

— По місцям! — гримнув лукавий мічман і хитрим лисом метнувся біля капітанчика.

*

Каюта. За столом — молодий капітанчик. Він креслить „новий курс“ походу. З правого боку — тихий, хитрої поведінки мічман уважно стежить за рухами капітанчика. М'яке світло ще більше сріблить мічманову сиву голову. Він щудить малі, хитрі очі, по обличчю пробігає холодна усмішка, ховаючись за великим носом.

— Важкий курс! Мілкі води, — зітхнув капітанчик, — але... ціль... мета... мусим робили... бо

— Що?... Добре!— людина в окулярах підвелась і щільно зазирала в блідо-жовте обличчя боцмана. Тиша заповнила кабінет. було чути, як ришлять коліна боцмана.

— Ваше призначення? Ваш диплом?!

— Окей, пане! Є... Тута...

— Геть, геть із очей моїх! Тепер я керуватиму! — крикнула людина в окулярах, зім'явши

гнівно папірці. Щось зашуміло за вікном. В кабінеті знову тихо, ділова праця.

А чемний капітан, старий морський вовк, що перший вів «Ягельву», стояв спокійно, чекаючи човна, який повезе його на твердий і чистий беріг. Хмари вузькими хвилями лягли на небосхилі...

— Тиша. Як приємно, що тиша. Це вся приroda дійшла згоди... А ми, люди?... Де наша згода?..

MUTINY ON BOARDSHIP

(Episode out of a film manuscript)

*"Where there is concord in a family
There reigns peace and quiet ..."*
A song.

— Now the victory is ours! Come on, shipmates! We'll steal the ship ourselves! — What do we want a Captain for? — We are all captains!

At the other end of the boat a group stood talking in surprised tones shrugging their shoulders:—

We were not asked! ... No Captain! ... Impossible! ... Their "cruise" will soon be over ... They'll run on a bank — go to their ruin before they know it!...

* * *

A storm raged on "The Jagelwa" "Rebellious" seamen" were "sacking" the ship's Captain, an old sea wolf, and putting the command into "trustworthy hands". A young sailor, a green-hand, took over the command with a slight tremour, while the whole of the crew, led by the midshipman, boatswain and cook were shouting:

— Keep her so! If you'll steal "in our favour", we'll back you!

— But if you'll leave us in the lurch, — supplemented the boatswain, — I'll cause such a mess!...

— All hands to quarters! I'm in command now, — said with some dignity the new-baked "skipper".

* * *

— The stateroom. The young "skipper" is sitting at table intent on the chart. To the right of him the quiet but artful midshipman watching his every movement. The mellow light makes his gray hair still more silver-like. His eyes are screwed up, a sly smile curves his mouth.

— A very difficult cruise ... Shallow waters, — sighed the "skipper", — yet ... the goal ... the object ... must hold out ... for danger and discontent stare us directly into the face.

— Yes, cap'n. See: the crew's unquiet — you don't wire, don't demand; they think you irresolute, not bold enough, — opined the other.

A hum of voices reached the state-room. One could make out:

— This skipper is no good... One can neither persuade, nor bribe or frighten him!... He disregards our "privileges"? ... He supports anything but us! ... The boa'sun is quite right!... Away with such a skipper! Chuck him overboard!! ... Let the boa'sun take the helm ... the charge of the whole ship!!! ...

The "skipper" cast a cold glance at the midshipman:

— Not a ship, but a "parody", by gad!

The door of the state-room flew open with a bang. The

boatswain was in front of the rest:

— Heave your anchor, Cap'n! I demand it in the name of all the crew: resign! Our interests are of no sequence to you! You are a coward, sir ... you do not demand ... support ... In our case it is imperative to request, to carry on, to bang the table with the fist, to ... to ...

— Right-ho! ... I'll sling my hooks, — returned the "skipper" in resigned accents.

*

— Boys! Our dear boa'sun has taken over the command. He'll steal the ship like one o'clock, — the suave voice of the midshipman announced.

— Help yourselves, the mess is ready, — yelled the cook. — Boa'sun, sir! Speak, shout, command, bang your fist! ... in our "interests" ... yelled an A. B.

— Exactly! Comrade, stick to it! ... iterated an other. — O. K.! I'll stick to it with all my gummy might. I'm yours most emphatically. We'll keep her so ...

Exalted jubilation reigned; the noise was wild and merry: they were "sacking" the "skipper" ...

The boat sailed on. The boa'sun-skipper was dying with impatience for the happy hour when he would report to the admiral ...

*

Busy atmosphere ... A spectacled person sitting at table, the breast full of decorations. A rhythm of quiet work over everything. And then suddenly:

— I, the boa'sun, the new skipper of "The Jagelwa", have the honour to ... I request, — the boatswain clenched his fist ... in his pocket, — my command, my crew ...

— Eh? What! — The person with spectacles stood up and fixed his eyes fiercely on the pallid face of the speaker.

— Your commission! Your diploma!

— Well, you see, sir, the election ...

— Get out of here right away!! I'm going to take over the command myself, — bellowed the spectacled person, crumpling angrily the proffered papers ...

The sound of hurried retreat was heard through the open window ... In the office the busy quiet resumed its sway.

*

— Stillness lay over everything. How agreeable the stillness is! Even the nature stilled itself as if longing for peace and quiet ... And we, people? ... Do we long for it, too?

(Continued From page 5)

But he takes slowly and quietly a seat on the floor, then gets to his knees and begins solemnly to kiss time after time the place in the newspaper he had just been showing me; this done, he presses the paper to his bosom devoutly whispering with a sigh: "the fight of anticontras up to a disconnection of the high register, up to a transformation, up to ... a complete non-recognizability ..."

And large tears rolled from his insane eyes onto his bitterly smiling pale mouth. — — —

I dashed headlong out of his room and ran, as fast as I could, to the doctor's.

An old professor, — a live replica of R. Koch, shook his head sympathetically, while he was listening to me and said with a sigh: "A great pity, but I have no more place ... We've got already one or two of your "literarians" here, but this here is quiet mania — an absolutely hopeless case ..."

Walking back, home I caught myself, with a start, thinking about the "transcendent traditions" of the terrific "anticontras", and, to make it worse, I felt a fly sitting on my forehead. I was just going to raise my hand in order to catch it, but then came to myself with a shock and put deliverately a sign of the cross over my brow instead.

ЩО ЛІПШЕ WHAT IS BETTER

ПРАЦЮВАТИ
TO WORK

ЧИ
OR

ДИВИТИСЯ
TO LOOK ON

?

СУБОТА НА КУХНІ ДЛЯ НЕПРАЦЮЮЧИХ

SATURDAY IN THE KITCHEN FOR THE UNEMPLOYED

— Пане добродію, пробачте, як Вас розуміти: чи тиждень то є одно що й неділя?

— If you please, sir, how am I to understand you: is a week and Sunday the same?

— Гм... тиждень то є тиждень, а неділя є неділя.

— Eh?... a week is a week, and Sunday is Sunday.

— Та... воно і я так думаю, але, по Вашому виходить, що неділя є те саме, що й тиждень.

— Well, ... that's what I thought myself, but er... according to you it seems that Sunday and week is the same.

— Як то так?

— How now?!

— А от так—Ви даєте приділ і кажете, що це на цілий тиждень, але ж його вистачає лише на неділю!?

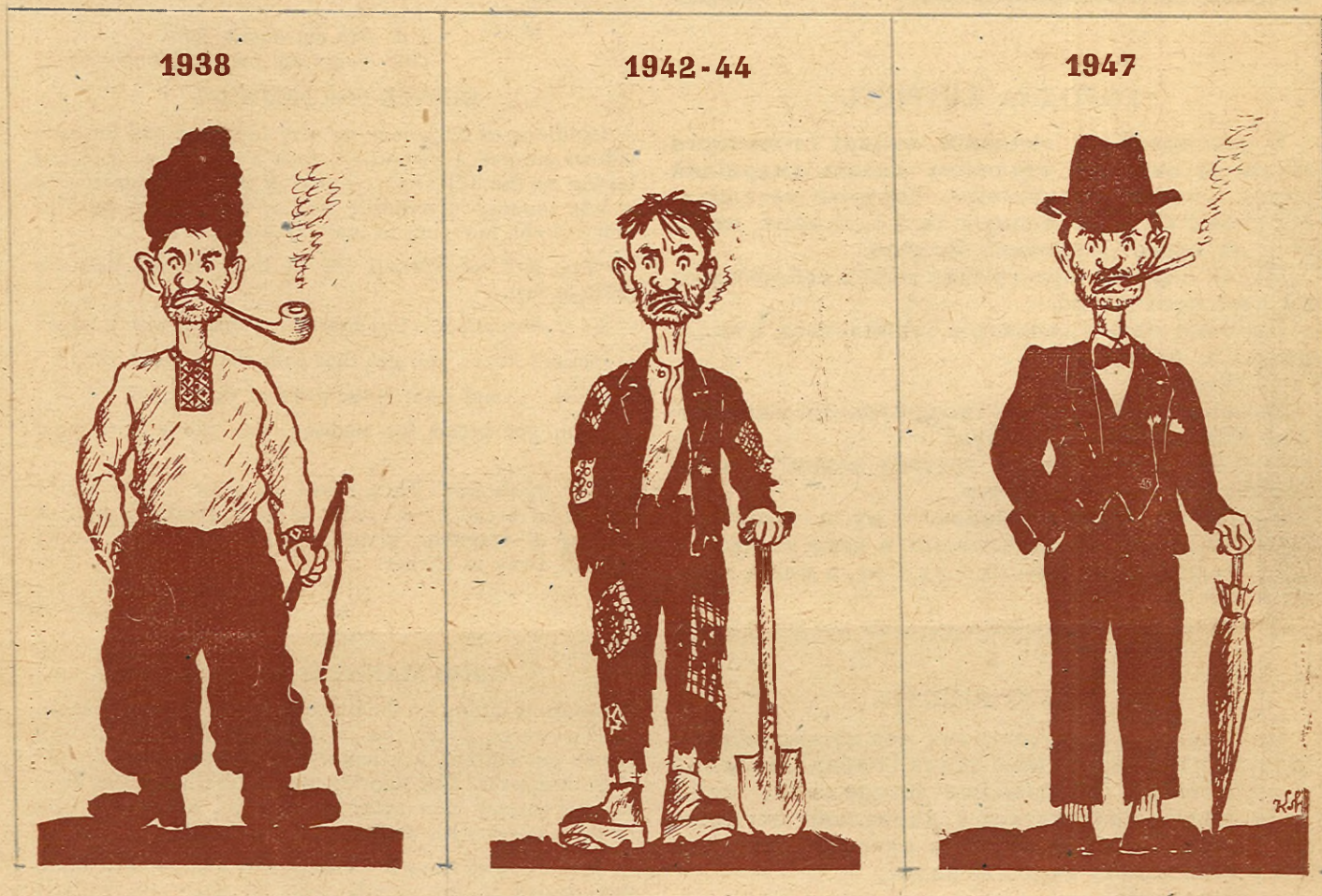
— Oh, very simple; you give the dry rations and say: 'that's for a week', but it is just about enough for Sunday only.

— Слушно, бо хіба, що лише в неділю Ви щось і робите: до театру, чи до церкви підете ..

— Right and proper, for it's only, perhaps, of a Sunday that you do something... go to church or to the theatre...

ІСТОРІЯ ХЛІБОРОБА

A FARMER'S HISTORY

АФЗЕСР ЖАРТУЄ

Ходить, поляскує стеком по халявах... Торохтять тачки навантажені камінним щебнем... На власному поті замішують остарбайтери цемент... Будують бункер, захист чи домовину...

Один відважився, сідає і хрипким кашлем рве легені.

Стек нетерпляче ляскає й чекає...

— Задовго капляєш, пане, вже твоя тачка не хоче більше на тебе чекати.

— Я хворий, у мене лихоманка... Подивіться, я весь трясусь!

— То чому ж раніше не сказав? Ти увесь трусишся?... То добре! Я з тебе зроблю ще одне механічне сито.

І стек свиснув своє переконуюче: — Альзо!

THE OVERSEER MAKES FUN

A group of Ukrainian displaced workers are hard at work building an air-raid shelter or something similar mixing cement with their own sweat. A native overseer walks about lashing his topboots with a riding-crop. The sound rambles thru the air like pistol shots.

One of the workers sits down in an exhausted manner coughing.

— Liven up there! — shouts the overseer.

— Sorry, gov'nor, I feels quite sick and trembling all over.

— Why didn't you speak up before?! Trembling all over! ... I'd long since have sent you to get busy with the mechanical sieve! — with a persuasive crack of the riding-crop.

